

Paul Auster

EL CONTE DE NADAL DE L'AUGGIE WREN

Traducció d'Albert Nolla
Presentació de Sergi Pàmies

Angle Editorial

EL CONTE DE NADAL DE L'AUGGIE WREN

EL FAR

42

© Paul Auster
c/o Schavelzon Graham Agencia Literaria
www.schavelzongraham.com

© 2020 Albert Nolla, per la traducció
© 2020 Sergi Pàmies, per la presentació
© 2020 Santi Sallés, per les il·lustracions

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B
08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Primera edició: novembre de 2020
ISBN: 978-84-18197-28-4
DL B 19631-2020
Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma
ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o
altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Paul Auster

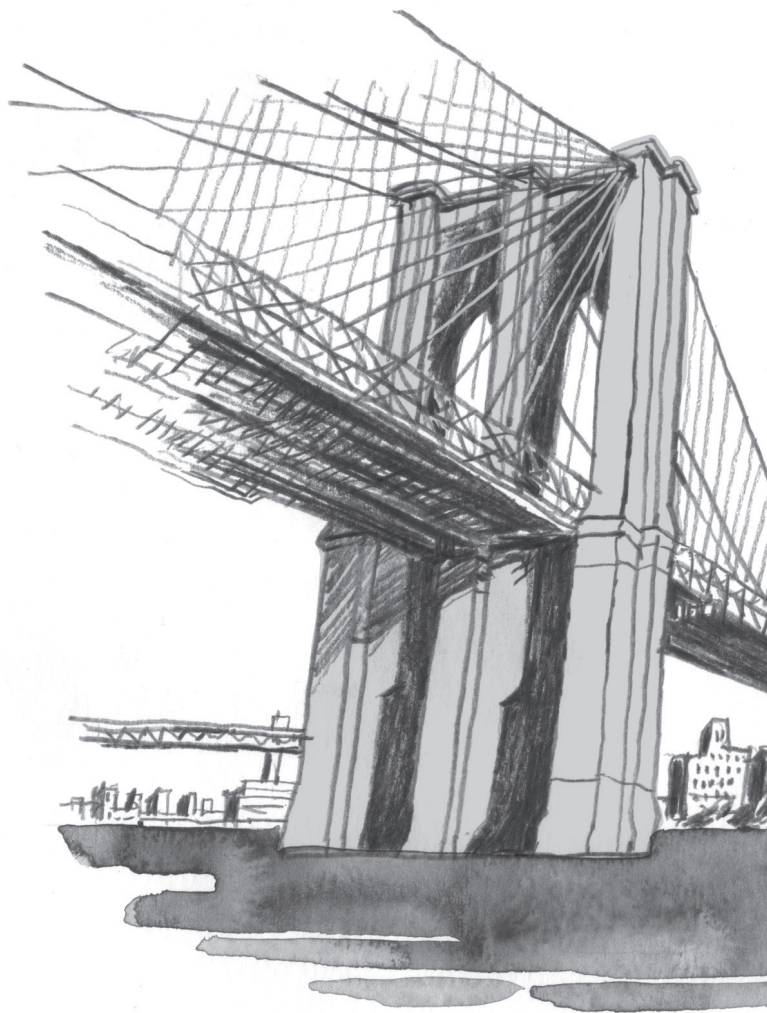
EL CONTE DE NADAL DE L'AUGGIE WREN

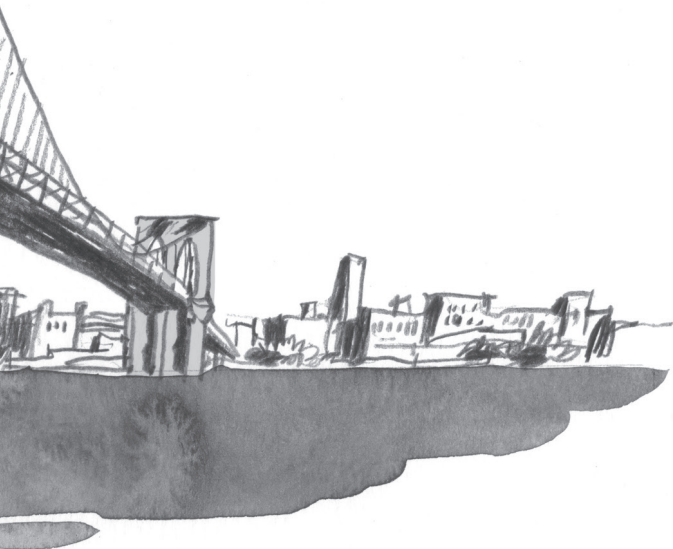
Traducció d'Albert Nolla

Presentació de Sergi Pàmies

Il·lustracions de Santi Sallés

 Angle Editorial

EL CONTE DE NADAL
DE L'AUGGIE WREN

Aquest conte el vaig sentir a l'Auggie Wren. Com que ell no hi queda gaire bé, almenys no tan bé com ell voldria, m'ha demanat que no faci servir el seu nom real. A part d'això, tota la història de la cartera perduda, la dona cega i el dinar de Nadal és tal com ell me la va explicar.

L'Auggie i jo fa quasi onze anys que ens coneixem. Ell treballa darrere el taulell d'un estanc de Court Street, al centre de Brooklyn, i com que és l'únic estanc on tenen els purets holandesos que m'agrada fumar, hi entro força sovint. Durant molt temps no em vaig

fixar gaire en l'Auggie Wren. Era l'estrany homenet que portava una dessuadora blava amb caputxa i em venia cigars i revistes, el personatge murri i bromista que sempre en tenia alguna per dir sobre el temps, els Mets o els polítics de Washington, i res més.

Però un dia, fa uns quants anys, mentre l'Auggie mirava una revista a la botiga, va ensopegar amb la ressenya d'un llibre meu. Va saber que era jo perquè la ressenya anava acompanyada d'una fotografia, i a partir de llavors la nostra relació va canviar. Jo vaig deixar de ser un client més per a l'Auggie i em vaig convertir en una persona distingida. A la majoria de la gent no els importen gens ni mica els llibres i els escriptors, però va resultar que l'Auggie es considerava un artista. I, ara que havia descobert el secret de qui era jo, em va adoptar com un aliat, un confident, un camarada. Si he de dir la veritat, a mi m'incomodava una mica. I llavors,

de manera gairebé inevitable, va arribar el moment en què em va preguntar si estaria disposat a veure les seves fotografies. Tenint en compte el seu entusiasme i la seva bona voluntat, em va semblar que no m'hi podia negar.

Ves a saber què m'esperava. Com a mínim, no era el que l'Auggie em va ensenyar l'endemà. En una petita rebotiga sense finestres, va obrir una caixa de cartró i en va treure dotze àlbums de fotos idèntics. Va dir que allò era l'obra de la seva vida, i que no tardava més de cinc minuts al dia a fer-la. Durant els últims dotze anys, s'havia plantat cada matí a la cantonada d'Atlantic Avenue i Clinton Street exactament a les set i havia fet una sola fotografia en color d'exactament la mateixa vista. El projecte ja pujava a més de quatre mil fotografies. Cada àlbum representava un any diferent, i totes les fotografies estaven col·locades en ordre, des de l'1 de gener fins

al 31 de desembre, amb la data curosament apuntada sota de cadascuna.

Mentre fullejava els àlbums i començava a estudiar l'obra de l'Auggie, no sabia què pensar. La primera impressió va ser que era la cosa més estranya i més desconcertant que havia vist mai. Totes les fotografies eren iguals. Tot el projecte era un aclaparador embat de repeticions, el mateix carrer i els mateixos edificis una vegada i una altra, un deliri continu d'imatges redundants. No se m'acudia res per dir a l'Auggie, de manera que vaig continuar passant pàgines, assentint amb una apreciació fingida. L'Auggie estava impassible, observant-me amb un ample somriure a la cara, però quan feia uns quants minuts que jo mirava les fotografies, de sobte em va interrompre i em va dir:

—Vas massa de pressa. No ho entendràs mai si no vas més a poc a poc.

Tenia raó, és clar. Si no et prens el temps

de mirar, no aconseguiràs veure mai res. Vaig agafar un altre àlbum i em vaig obligar a anar amb més calma. Vaig parar més atenció als detalls, em vaig fixar en els canvis del temps, vaig observar les variacions en l'angle de la llum a mesura que avançaven les estacions. Al cap de poc ja podia detectar subtils diferències en el flux del trànsit, preveure el ritme dels diferents dies (el tràfec dels matins laborables, la relativa calma dels caps de setmana, el contrast entre els dissabtes i els diumenges). I llavors, de mica en mica, vaig començar a reconèixer les cares de la gent que hi havia en segon pla, els vianants de camí cap a la feina, les mateixes persones al mateix lloc cada matí, vivint un instant de les seves vides dins l'objectiu de la càmera de l'Auggie.

Un cop les vaig conèixer, vaig començar a estudiar-ne les postures, la manera com caminaven d'un matí al següent, intentant des-

cobrir els seus estats d'ànim a partir d'aquests indicis superficials, com si pogués imaginar-me històries per a elles, com si pogués penetrar en els drames invisibles tancats dins els seus cossos. Vaig agafar un altre àlbum. Ja no estava avorrit ni desconcertat com al principi. Em vaig adonar que l'Auggie fotografiava el temps, el temps natural i el temps humà, i ho feia plantant-se en un raconet del món i desitjant que fos seu, fent guàrdia a l'espai que havia escollit per a ell. Mirant-me mentre jo examinava la seva obra, l'Auggie continuava somrient de gust. I llavors, gairebé com si m'hagués llegit el pensament, es va posar a recitar un vers de Shakespeare:

—Demà i demà i demà —va murmurar entre dents—, de dia en dia, el temps avança miserablement, a petits passos.

Llavors em vaig adonar que sabia perfectament el que feia.

